

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΖΩΗ ΚΑΙ ΖΩΗ

Του γιου μου, του Πάνου.

Ο Γιάννης και ο Στρατής φίλοι αχώριστοι. Αχώριστοι λέει; Κάτι παρμπάνου. Ένα κορμί κ' οί δυό τους, μιά ψυχή! Και στά χρόνια, μακριά ο ένας από τον άλλον. Ο Γιάννης είκοσι χρονών. Ο Στρατής σαρανταπέντε πάνου κάτου. Και τὸ πιὸ παράξενο, ὁ Γιάννης παιδί του Στρατή. Έτσι νὰ ποῦμε, γιὸς καὶ πατέρας κ' ὁμως φίλοι αχώριστοι. Μυστικὸ δὲν εἶχε ὁ Γιάννης ἀπὸ τὸ Στρατή. Όλα, χαρτί καὶ καλαμάρι. Ο Στρατής... χμ! ὁ Στρατής ἔκρυβε ὅ,τι ἔπρεπε νὰ κρύψη καὶ ἔλεγε ὅ,τι δὲν ἔβλαφτε. Τί τὰ θές! Πάντα πονηρεύεται κανεὶς σὰν τραβάει κατὰ τὰ γερατειά. Παιδιά εἴμαστε τώρα; Ὡστόσο ὁ Γιάννης δὲν πειραζότανε. Καμωνότανε πὼς δὲν καταλάβαινε. Τὸ κάτου κάτου, ἀδερφέ, πατέρας εἶνε. Θὰ βάλουμε τώρα νόμο καὶ στὸν πατέρα;

— Ἄν τοὺς ρωτήσης πὼς καὶ ἀπὸ πότε γεννήθηκε αὐτὴ ἡ φιλία ἀναμεταξύ τους, δὲν θὰ καλοξέρουνε νὰ σοῦ τὸ ποῦν. Μὰ οὔτε καὶ τὸ θυμοῦνται. Ἄγκαλά, σὰν κῆτι νὰ θυμότανε ὁ Στρατής! Πάνε, λέει, ὡς τέσσερα περίπου χρόνια. Ένα μεσημέρι πού γύριζε σπῆτι εἶδε τὴν γυναῖκα του κατσοφιασμένη.

— Τί τρέχει, μπρὲ γυναῖκα;
— Ἄς τα, καϋμένη Στρατή! Φωτιά ἔπεσε στὸ σπῆτι μας!
— Φωτιά! μὴ μοῦ τὸ λές!...
— Αὐτὸ πού σοῦ λέω! Φωτιά!...
— Κι' ἔχει τελειώσει καὶ ἡ ἀσφάλεια!... Τὴν σβύσατε κάνε;
— Ποῦ νὰν τὴ σβύσουμε!

Ὁ Στρατής τάχασε.
— Μίλα καλά, μπρὲ γυναῖκα! Ποῦνε τὴ ἡ φωτιά;...
— Χμ! ὁ Γιάννης... ξέρεις... τάχει μπλεγμένα με τὴν γειτοπούλα μας, τὴ Φρόσω τοῦ Ἄλευρᾶ...
— Χμ! ὦμορφο κορίτσι... Καὶ τὸ λές αὐτὸ φωτιά;
— Ὅριστε μυαλό! Ἐγὼ σοῦ μιλῶ γιὰ τὸ παιδί μας...
— Ἄμῃ κ' ἐγὼ!... Ἐ, τί τρέχει λοιπόν;
— Τρέχει πὼς σήμερα τὸ πρῶτο τοῦπιασα ἓνα γράμμα... Τοῦ τῶστελνε ἡ λεγάμενη... Νάτο!...
Καὶ τοῦδωσε ἓνα γραμματάκι.

— Διάβασέ το!
— Νὰν τὸ διαβάσω; Μὰ δὲν στέλνεται σὲ μένανε τὸ γράμμα...

— Μωρὲ, στὸ παιδί σου στέλνεται!... Διάβασ' το καὶ ὕστερα πού θ' ἀποφάμε, κράτησέ τον στὴν τραπεζαρία κάτου καὶ τρίξε του τὰ δόντια... Ἐγὼ ντρέπουμε ν' ἀνοίξω τέτοιες κουβέντες μαζύ του... Δὲν στέκει...

— Μὴ σὲ νοιάζει!... Θὰ τοῦ δείξω ἐγὼ τοῦ μπερμπάντη!...

Καὶ δίπλωσε τὸ γραμματάκι καὶ τῶθαλε στὴν τσέπη τοῦ γελέκου του δίχως νὰν τὸ διαβάση. Σὰν ἀποφάγανε, ἀνέβηκε ἡ μητέρα πάνου καὶ μείνανε οἱ δυό τους. Ὁ Στρατής ἔβγαλε τὸ γράμμα ἀπὸ τὴν τσέπη του.

— Ἄκουσε, Γιάννη, ἔχεις ἓνα γράμμα... Πάρτο. Σοῦ τὸ στέλνει ἡ Φρόσω...

Ὁ Γιάννης τάχασε. Χλώμισσε, Κάρφωσε τὰ μάτια του στὸ τραπέζι. Καὶ τὸ χέρι του... Ποῦ ν' ἀπλώση τὸ χέρι του νὰ πάρῃ τὸ γράμμα...

— Ἐγὼ;... Δὲν εἶνε γιὰ μένα τὸ

γράμμα. Λάθος ἔχεις, πατέρα...

— Βρὲ, γιὰ σένα εἶνε... Πάρ' το... Κι' ἄκουσέ με, βλάκα... Ἄλλη φορὰ νὰ προσέχης νὰ μὴ σοῦ παραπέφτουν τὰ γράμματα κ' ἐκθέτεις τὰ κορίτσια... Ὅριστε τώρα. Πὼς θὰ συχάσουμε τὴ μάνα σου;

— Μὰ, πατέρα!...

— Ἐγὼ, βρὲ, στὴ θέσι σου, θὰν τῶτρωγα τὸ γράμμα... ναί, θὰν τῶτρωγα νὰ μὴν παραπέση... Ὅχι, ἔτσι, αἶντε... Τί κατάστασις εἶνε αὐτὴ; Δὲν ντρέπεσαι;

Ποῦ νὰν τὸ πιστέψη ὁ Γιάννης πὼς τοῦ μιλοῦσε σοβαρὰ ὁ πατέρας του! Δίχως ἄλλο, κοροϊδεῖ μετὰ του, καὶ, δὲ γίνεται, σὲ λίγο θὰ ξεσπάση ὁ θυμὸς. Μὰ τίποτε! Ὁ Στρατής μιλοῦσε σοβαρὰ. Τονὲ συμβούλευε πὼς θὰ φυλάγεται. Κι' ὁ Γιάννης λίγο-λίγο ξεθάρρεψε καὶ πήρε τὸ γράμμα.

Σὰν ἀνεβήκανε πάνου, πρώτη κουβέντα ἡ γυναῖκα του:

— Ἐ, τοῦ τάψαλες;

— Μπρὲ σοῦ τὸν ἔκαμα, γυναῖκα, τοῦ ἀλατιοῦ... Ἄλλη φορὰ δὲν θὰ τοῦ ξιναπιάσης γράμμα...

— Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε τώρα... Νάχουμε κ' ἔρωτες...

— Μπᾶ! ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ!...

Ὁ Γιάννης τὸ φύσαγε καὶ δὲν κρύωνε. Μωρὲ! νὰ, πατέρας μιά φορὰ! Δίχως σκουργιασμένες ιδέες, δίχως στενοκεφαλιές! Τέλειος ἄνθρωπος, ἀσίκης. Ἄμὲ τί; Δὲ θὰ παίξουμε κιόλας; Δὲ θὰν τὸ γλεντήσουμε καὶ λιγάκι; Ἡ νύκτη τὰ θέλει τὰ τέτοια. Τὸ αἷμα πού βράζει μαθὲς, καὶ χοχλάζει. Τί φταίμε μεῖς; Κι' ἔτσι σιγά-σιγά, στὰ μάτια τοῦ Γιάννη ὁ πατέρας ἔσθυνε καὶ στὴ θέσι του ἔμπαινε ὁ φίλος ὁ γκαρδιακὸς, ὁ χρήσιμος φίλος, πού με τὴν πείρα τῆς ζωῆς μποροῦσε νὰν τοῦ δῆνη συμβουλὲς γερὲς, νὰν τονὲ φυλάῃ ἀπὸ τίς κακοτοπιές, νὰν τὸν ὀδηγᾷ στὸν ἴσιου τὸ δρόμο.

Τέτοιος φίλος, ναί! Καὶ ποῦ νὰ βρῆς τὸ ταῖρι του! Θὰ φοβηθῆς μήπως σὲ προδώση; Μήπως σ' ἀρνηθῆ; Μήπως σοῦ φερθῆ καμμιά μέρα ἄπρεπα; Ὁ πατέρας; Καὶ τέτοιος πατέρας μάλιστα!

Κι' ὁ Γιάννης ἦτανε καταχαρούμενος. Ὅ,τι τοῦ συνέβαινε καλὸ κακὸ, μιά καὶ δυὸ ἴσια στὸ Στρατή.

— Ἄκουσε, πατέρα, τὸ καὶ τό.

Κι' ὁ Στρατής τὸν ἄκουγε. Καὶ πάντα εἶχε ἓνα λόγο γλυκὸ, μιά συμβουλή καλὴ, ἓνα χωρατὸ νὰν τοῦ πῆ. Ἄνάλογα πάντα με τὴν περίστασι.

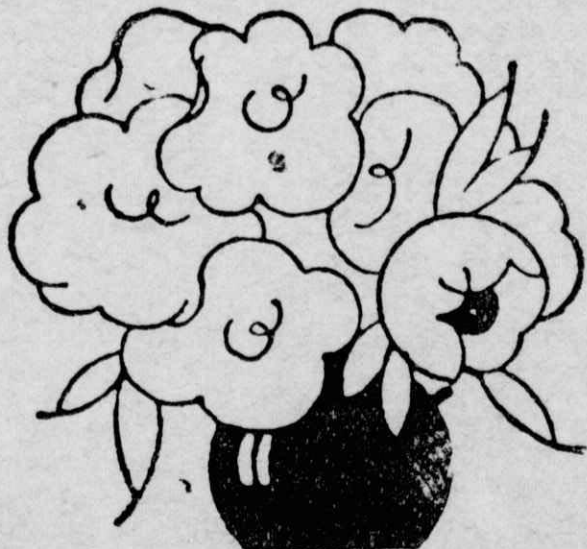
Ἐκεῖνο ὁμως πού χαιρότανε περισσότερο ὁ Στρατής, πού καμάρωνε, ἦτανε οἱ ἔρωτες τοῦ Γιάννη. Ἐρωτες, ἄλλο τίποτα. Σωρὸ. Γλυκὸ παιδί ὁ Γιάννης, συμπαθητικὸ, τὸ κοκκαλάκι τῆς νυχτερίδας θᾶχε, καὶ τὰ τραβοῦσε τὰ κοριτσόπουλα. Μιά κ' ἔβαζε καμμιά στὸ μάτι, πού νὰν τοῦ ξεφύγῃ! Κι' ἄλλαζε κάθε μῆνα κ' ἀπὸ μιά. Καμμιά φορὰ καὶ δυὸ καὶ τρεῖς τὸν ἴδιο μῆνα. Τίς βαριότανε γλήγορα. Ἄστατος χαρακτήρας σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Θὰ πῆς, ἀγαποῦσε γιὰ ν' ἀγαπᾷ, ἀγαποῦσε τὴν ἀγάπη. Ποιὸς ξέρει; Τὸ διαολόπαιδο! Γοῦστο πού τῶκανε ὁ Στρατής.

— Ἐ, καμμιά καινούργια πάλι;

— Χμ!... Σήμερ' αὔριο!...

— Νὰ σὲ ἰδῶ, μωρὲ Γιάννη!

Κι' ὁ Γιάννης ἀπλώνε τὰ δίχτυα

του και πέφτανε μέσα στα στραβές ή σταρίθρες! Και τὸ χαϊρότανε ὁ Στρατῆς. "Ἐτσι τὸ παιδί δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ μπλέξη. Τίς μαθαίνει τίς γυναῖκες, τίς μπουχτίζει. "Ἀμέ τί; Σάν και λόγου του πού σὰ βρέθηκε μιὰ νάν τοῦ πῆ πὼς τὸν ἀγαπᾷ ἔγινε και γυναῖκα του;

"Ἄχαρα νειᾶτα, ἄχαρα τὰ νειᾶτα τοῦ ἔρμου τοῦ Στρατῆ. Ἐτσι περάσανε. Τὴν διψοῦσε τὴν ἀγάπη ἀπὸ μικρὸ παιδί, μὰ δὲν τὴ γνόρισε, δὲν τὴ γεύτηκε. Μὲς στὰ βάσανα μεγαλωμένος, μὲς στὶς πίκρες, εἶχε ἀπλωθῆ μιὰ δειλία μέσα του, μιὰ δυσπιστία στὸν ἑαυτό του, μιὰ τρομάρα νὰ ἔξωτερικέψη τίς σκέψεις του και τοὺς πόθους του. Ἡ πρώτη του ἡ ἀγάπες ἄτυχες. Ἄκόμα κ' ἡ παιδιάστικες του. Τί νάν τίς θυμηθῆ; Σάν γύριζε τὸ νοῦ του στὰ περασμένα, ἔτρεμε σύγκορμος. Φοβοτάνε μήπως και ζωντανέψουε και τᾶδιωχε ἀπὸ τὴ θύμησί του. Νειᾶτα ἦταν αὐτὰ ἡ κόλασι;

Και τῶρα νὰ, εὔρισκε νειᾶτα χαρούμενα στὸ χινοπόριασμά του, τὰ νειᾶτα τοῦ παιδιοῦ του, τοῦ Γιάννη, και ζοῦσε, νὰ πῆς, δεῦτερη ζωὴ κι' ὅσο κι' ἄν ἦτανε ζωὴ ἀπὸ δεύτερο χέρι, ἦταν πάντα πιὸ ζωντανή, πιὸ γελαζούμενη ἀπὸ τὴν πρώτη του, τὴν ἄχαρη και τὴ σκουνοτύφλα ζωὴ του.

— "Ἐ, μωρὲ Γιάννη, νειᾶτα πού τὰ χαϊρόμαστε! τοῦλεγε συχνὰ τονίζοντας αὐτὸ τὸ χαϊρόμαστε μὲ μιὰ γλύκα και μὲ μιὰ περηφάνεια σάν νάν τὰ χαϊρότανε ἀληθινὰ κι' ὁ ἴδιος τὰ νειᾶτα τοῦ παιδιοῦ του, τίς τρέλλες του και τίς ἀγάπες του.

"Ἐτσι κυλοῦσε ὁ καιρὸς, χαρούμενος, γελαστός, γλεντζέδικος. Μὰ νὰ, και τὸ συγνεφάκι πού δὲ λείπει ἀπὸ καμιά χαρά! Ὁ Στρατῆς ἀγάπησε, ἡ τοῦλάχιστο νόμισε πὼς ἀγάπησε. "Ἐτσι θὰ περνᾶνε τὰ νειᾶτα μας; Δίχως ἀγάπες; Ἀντικρὺ σπῆτι του καθότανε μιὰ νόστιμη ξανθούλα, ἡ Ρηνιώ. Ὁ Στρατῆς σὰ νὰ παρατήρησε κάποιον — πὼς νάν

τὸ ποῦμε: — κάποιον, μαθῆς, ξεχωριστὸ φέροισμο τῆς Ρηνιώς σὲ δαῦτονε. Τονὲ γλυκοκυτόταζε, τοῦ χαμογελοῦσε, κάποτε και πότε τοῦ ἀνοίγε και κουβεντούλα, ἀδιάφορη μὰ πάντα γλυκειὰ σάν τὸν πετύχαινε στὸ μπαλκόνι του. Μωρὲ τὸ ἱδιαλοκόριτσο. Τιμπάει, λοιπόν, τιμπάει; Και τῶχε κρυφὴ χαρά του ὁ Στρατῆς! Μὰ τιμουδιά στὸ Γιάννη! Τί; "Ἐτσι μονομιάς χαρτὶ και καλαμάρι, πρὶν πάρουμε κανένα ραβασάκι και κανένα φιλάκι ἀπὸ τὸ κορίτσι; "Ἀν τὰ μπιστευτοῦμε τὰ γλυκοκυττάγματα και τὰμπίβολα γελάκια στὸν Γιάννη θὰ σπάση στὰ γέλια, θὰ μὰς κοροϊδέψη ὁ μπερμπάντης. "Ἀς προχωρήσουμε λίγο και ἀκούει τὴν καμπάνα ὕστερα ὁ φίλος, μιὰ και καλή!

Και καρτεροῦσε ὁ Στρατῆς, ὄχι ὁμως και πολὺ, γιατί δὲν ἄργησε νάρθῆ και ἡ κρίσιμη ἡ ὠρα. "Ἐνα ἀπομεσήμερο χειμωνιάτικο, μὰ με λιακάδα ἀνοιξιὰτικη, νὰ πῆς, χαρὰ Θεοῦ, ἡ Ρηνιώ εἶχε ἀνεβῆ πάνου στὴν ταρατάου της. Ὁ Στρατῆς καθότανε στὴ σάλα, μὰ ὄχι στὸ μπαλκόνι ἢ στὸ παράθυρο. Καθότανε μέσα ξαπλωμένος στὸν καναπέ του και καπνίζοντας. Τὴ Ρηνιώ τὴν καμάρωνε ἔτσι, στὰ κρυφὰ, νὰ ποῦμε, κι' ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή λογάριζε νὰ βῆ στὸ μπαλκόνι και ν' ἀνοίξη κουβεντούλα μαζί της. "ὦ, διάολε! Τί ἔχει ἡ Ρηνιώ; Νὰ, κυττάζει κατὰ τὸ σπῆτι και χαμογελάει, κάνει νοήματα, σὰ νὰ μιλή με κάποιον. Μὲ ποῖον; Οὐφ! Κάτι τρέχει! "Ἀς δοῦμε! Κατεβαίνει κάτου ὁ Στρατῆς, μπαίνει στὴν τραπεζαρία και βλέπει...

— Μὴν προχωρεῖς, πατέρα, και μοῦ κάνεις χαλάστρα!... Στάσου νὰ μὴ σὲ ἰδῆ!

— Μπρὲ, μὲ τὴ Ρηνιώ;

— Ναι!... Μὲ τὴ Ρηνιώ!... Μοῦχει ριχτὴ στὰ γιομᾶτα τῶρα και κανένα μῆνα...

— Ὡστε;...

— Τί τρέχει;

Ὁ Στρατῆς ἀποσβολώθηκε.

— "Ἐμπα μέσα, Γιάννη μου, ἔλα δῶ, παιδί μου!...

— Τί τρέχει, πατέρα;

— "Ὄχι μὲ τὴ Ρηνιώ, νὰ μοῦ ζήσης... Μὲ ὅποια ἄλλη θέλεις... "Ἀφησε τὴ Ρηνιώ!... "Ἐγὼ παιδί μου... Νὰ, ἐσύ, ἔχεις ζωὴ μπροστά σου, θὰ βῆς ἄλλες, ὅσες θὲς θὰ βῆς... Μὰ ἐγὼ... Νὰ, ἦρθαν ἔτσι τὰ πράγματα και συμπάθησα τὸ κορίτσι...

— Σὲ καλὸ σου, πατέρα... Και δὲν μοῦ τῶλεγες; "Ἐγὼ ἀποτραβιέμαι και τωραδά... Δὲν τὴ γουστάρω και τόσο,

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;...

(Τὶ ἀπαντοῦν ἡ δεσποινίδες)

Ἡ δις Ρ. Κ. Κ. (Ἀμαρούσιον), θεωρεῖ ὡς ἰδανικὸν σύζυγον ἕνα νέον ἀφωσιωμένον στὴν σύζυγόν του, καλὸν οἰκογενειάρχην, ὁ ὁποῖος ν' ἀγαπᾷ τὴν γυναῖκα του και νὰ φροντίζει, σάν καλὸς νοικοκύρης, γιὰ τὸ σπῆτι του.

Ἡ δις «ΤΕΝΙΑ Κ. Α.» θεωρεῖ ὡς ἰδανικὸν σύζυγον τὸν ἄνδρα ὁ ὁποῖος θὰ τὴν ἀγαπᾷ χωρὶς νὰ τὴν ζηλεύη και πού θὰ τὴν ἐκτιμᾷ ὅπως και αὐτὴ θὰ τὸν σέβεται. Θέλει ἀκόμα νὰ ἔχη καλὴ κοινωνικὴ θέσι, ἀδιαφορεῖ δὲ ἄν θὰ εἶνε πλοῦσιος ἢ ὄχι.

Ἡ δις ΖΩΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΟΥ, (Καβάλλα), ἀπαιτεῖ νὰ συγκεντρώη ὁ μέλλων σύζυγός της τὰ ἐξῆς: Ἀνάστημα μέτριο, νὰ εἶνε μελαχροινὸς, συμπαθητικὸς και πρὸ παντὸς νὰ ἔχη μάτια στὰ ὁποῖα νὰ καθρεφτίζεται ὅλη ἡ καλωσύνη τῆς ψυχῆς του. Τὸ σπουδαιότερο ὁμως πού ζητεῖ εἶνε νὰ ὑπάρχη μεταξύ τους πραγματικὴ και εἰλικρινὴς ἀγάπη, ἢ ὁποῖα θὰ φέρνη πάντοτε τὴν ὁμόνοια και τὴν ἄρμονια στὴ ζωὴ τους.

Ἡ δις Μ. Ρ., (Ἀηδόνα — Γρεβενῶν), μὰς ἀπαντᾷ: «Λατρευτό μου «Μπουκέτο». Γιὰ νὰ εἶνε ἰδανικὸς ὁ σύζυγός μου θέλω πρῶτα - πρῶτα νὰ μὴν εἶνε πλοῦσιος, γιατί ἔχω τὴ γνώμη ὅτι τὰ πλοῦτη ὁδηγοῦν στὴν ἄσωτία κα στὴν δισφθορά. Ἐπίσης δὲν τὸν θέλω πολὺ ὠραῖο, γιατί θὰ τὸν ζηλεύω. Μοῦ ἀρκεῖ νὰ εἶνε συμπαθητικὸς, ἀλλὰ πρὸ παντὸς νὰ ἔχη χαρακτηρα σοβαρὸ, εὐγενικὸ και τὸ κυριώτερο,

νὰ μὲ ἀγαπᾷ, νὰ μὲ ἀγαπᾷ πολὺ, νὰ μὲ λατρεύη ὅπως κι' ἐγὼ θὰ τὸν λατρεύω αἰώνια, μέχρι τοῦ τάφου μου...»

Ἡ δις Α. Γ., (Πειραιεύς — Χατζηκυριάκειον), θεωρεῖ ὡς ἰδανικὸν σύζυγον τὸν νέον ἐκεῖνο τὸν ὁποῖον θ' ἀγαπήσῃ και πού θ' ἀνταποκριθῆ στὴν ἀγάπῃ της. Ἀδιαφορεῖ ἄν θὰ εἶνε πλοῦσιος, διότι ἔχει τὴ γνώμη ὅτι μόνον ἡ ἀγάπη φέρνει ἀληθινὴ εὐτυχία στὸ ἀνδρόγυνο.

Ἡ δις Ν. ΣΤΑΦΥΛΑΡΑΚΗ, (Βατόλακκος — Κρήτης), μὰς γράφει: «Μπουκέτο» μου. Ἰδανικὸς σύζυγος γιὰ μένα εἶνε ἐκεῖνος πού θὰ μπορέσῃ νὰ μὲ καταλάβῃ πραγματικὰ και πού θὰ ξέρῃ νὰ ἐκτιμῆσῃ τὴν μεγάλῃ ἀγάπῃ πού θὰ μοῦ ἔχω, ὅταν νοιώσω ὅτι και αὐτὸς με ἀγαπᾷ εἰλικρινᾶ.

Τὸν θέλω ἐπίσης μορφωμένο κι' εὐγενικὸ και ἀδιαφορῶ ἄν εἶνε πλοῦσιος ἢ φτωχός.

Ἡ δις ΑΛΕΞ. ΣΤΑΥΡΙΔΟΥ, (Ἀλεξανδρούπολις), μὰς ἀπαντᾷ: «Μπουκέτο» μου. Πού θέλεις σήμερα νὰ βροῦμε τὸν ἰδανικὸν σύζυγο, τὴ στιγμὴ πού ὁ γάμος κατήντησε ἔμπεριο; Μοῦ φαίνεται, λοιπόν, πὼς ἐν ἔλλειψει χρήματος, ὅσες σκέψεις και ἄν κάνουμε γιὰ τὸν ἰδανικὸν σύζυγο, δὲν θὰ εἶνε παρὰ ὄνειρα...»

Ἡ δις ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΑΘ. ΚΟΥΚ., (Θεσσαλονίκη), μὰς γράφει: «Ἰδανικὸς σύζυγος εἶνε ἕνας ἄνδρας ὑγιῆς, ἔξυπνος, σοβαρὸς κι' ἐπιβλητικὸς. Τονίζω ἰδιαίτερως τὴν λέξι «ἐπιβλητικὸς», διότι μόνον τότε μπορεῖ νὰ τὸν αἰσθανθῆ και νὰ τὸν σεβασθῆ ἢ γυναῖκα του, ὁπότε και θὰ ζήσῃ μαζί του εὐτυχισμένη».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια τῶν ἀπαντήσεων.

μὰ κι' ἄν τὴν ἀγαποῦσα, πάλι γιὰ τὸ χατῆρι σου...

— Τί ὠφελεῖ, παιδί μου, τῶρα; "Ἐγὼ θαρροῦσα πὼς... Μὰ νὰ, ὅλα τὰ γλυκοκυττάγματα και ἡ γλυκοκουβέντες ἦτανε μόνο και μόνο γιατί εἶμαι πατέρας σου... "Ἐβλεπε σὲ μένα τὸν πατέρα τοῦ ἀγαπημένου της κι' ὄχι ἐμένα τὸν ἴδιο...

Και ὁ Στρατῆς δάκρυσε. Πείστηκε γιὰ καλὰ πὼς τοῦ ἦτανε γραμμένο νάν τὴ χαίρεται τὴ ζωὴ πάντα ἀπὸ δεύτερο χέρι κι' ὄχι ἀπευθείας, ἀπὸ τὴν πηγὴ... Τετοια ἡ μοῖρα του.

Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

